

ת"פ 69263/07/19 - נימר דרויש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 69263-07-19 מדינת ישראל נ' דרויש (עצור/אסיר בפיקוח)

בפני כבוד השופטת ג'ני טנוס
מבקש
נגד
משיבה
החלטה

נימר דרויש (עצור/אסיר בפיקוח)
מדינת ישראל

המבקש, שהינו הנאשם בהליך דנן, הגיש בקשה להתיר לו לחזור בו מהודאתו.

נתוני רקע:

כנגד המבקש הוגש כתב אישום אשר כולל שני אישומים, ובו מיוחסות לו ביצוע העבירות שלהלן: באישום הראשון - אישומים והיזק לרכוש במזיד; ובאישום השני - אישומים.

בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים נגדו ובישיבת יום 8.8.19 הוריתי כי המשיב יועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני נוכח ההסכמה אליה הגיעו הצדדים בנדון.

במקביל ובאותו מועד, היינו ביום 8.8.19, הוקרא כתב האישום למבקש והלה יחד עם בא כוחו הודו בעובדות המפורטות בו. לאור ההודאה, ביהמ"ש הרשיע את המבקש בביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

לאחר המועד הנ"ל, התקיימו מספר ישיבות כשבאחת מהן ביקש ב"כ המבקש להפנות את המבקש לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן.

אולם ביום 5.2.20 הגיש המבקש בקשה להתיר לו לחזור בו מהודאתו וזאת משני טעמים עיקריים: האחד, נעוץ במצבו הנפשי והפסיכיאטרי בעת מסירת ההודאה שלא איפשר לו לטענתו להבין את כתב האישום ואת תשובתו לאישומים, והשני נעוץ בטענה כי לא ידע שלחובתו מאסר על תנאי חב הפעלה.

המשיבה הגישה תגובה מטעמה ובה התנגדה לאמור בבקשה.

דין:

לבקשת ב"כ המבקש ועל מנת לברר לעומק את הטענה כי ההודאה ניתנה שלא מרצונו החופשי והמלא של המבקש בשל מצבו הפסיכיאטרי באותה עת, הוריתי על הגשת חוו"ד מטעם הפסיכיאטר המחוזי. עפ"י חווה"ד המפורטת והמנומקת מיום 22.4.20 צוין כי המבקש כשיר לעמוד לדין והיה בר עונשין בעת ביצוע העבירה.

אומנם עולה מחווה"ד כי המבקש סובל מתחלואה כפולה והפרעת אישיות בלתי בשלה ואימפולסיבית וכמי שהוכר בעברו כלוקה בסכיזופרניה, יחד עם זאת, הפסיכיאטר התרשם כי קיימת התנהגות מגמתית מצידו של המבקש כמי שמנסה להציג את עצמו כחולה שלא מבין דבר, ובכל אופן הוא מבין את ההליך המשפטי ומסוגל לשתף פעולה עם בא כוחו.

אשר על כן, לא שוכנעתי כי במועד ההודאה המבקש היה שרוי במצב נפשי אשר מנע ממנו להבין את כתב האישום או מנע ממנו לתת תשובה עניינית לאישומים המיוחסים לו.

זה המקום להעיר, כי ביהמ"ש לא הסתפק רק בתשובת הסנגור לכתב האישום אלא וידא עם המבקש בשפה הערבית כי הוא מבין במה הוא מואשם ושמע את תשובתו בשפה הערבית.

כמו כן יודגש, כי המבקש לא תמך את בקשתו בתצהיר על מנת לאמת את העובדות המפורטות בה, אף לא במסמכים רפואיים או בחוו"ד פסיכיאטרית בתמיכה לטענתו כי היה שרוי במצב נפשי כמתואר בבקשה.

לסיום פרק זה אציין, כי בישיבת אתמול (16.6.20) טען ב"כ המבקש כי הבקשה להתיר למבקש לחזור בו מהודאתו מתייחסת רק להודאה שקשורה לאישום השני ולא לאישום הראשון.

גם עמדה זו יש בה כדי להשמיט את הקרקע מתחת לטענה כי המבקש לא הבין את משמעות ההודאה ביום בו ניתנה הכרעת הדין.

מכל המפורט לעיל, אני דוחה את טענת המבקש כי ההודאה נמסרה שלא מרצון חופשי או כי לא הבין את משמעות ההודאה בשל מצבו הנפשי.

אשר לחלק השני של הבקשה שנסמך על הטענה, כי בעת ההודאה המבקש ובא כוחו לא ידעו כי לחובת המבקש מאסר על תנאי חב הפעלה - ב"כ המבקש פירט בבקשתו וגם בדיון שהתקיים אתמול, כי בבקשה למעצר עד תום ההליכים לא צוינה העובדה כי כנגד המבקש תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה, ומאחר שהתשובה לכתב האישום ניתנה מבלי לעיין בכל חומר החקירה, ורק בעקבות משא ומתן שהתנהל לאחרונה בין הצדדים לסיום התיק התבררה עובדה זו, הרי שגם מטעם זה יש לאפשר לו לחזור בו מההודאה.

גם טענה זו דינה להידחות.

צודק ב"כ המבקש כי מן הראוי היה לציין בבקשת המעצר עד תום ההליכים כי כנגד המבקש תלוי ועומד מאסר על תנאי חב הפעלה, יחד עם זאת, תשובת המבקש לכתב האישום נמסרה לאחר שהתקיימו שתי ישיבות בהליך המעצר בטרם התקיימה הישיבה בה נמסרה ההודאה.

לפיכך, חזקה על ב"כ המבקש כי עשה את מלאכתו נאמנה וכי עיין בחומר החקירה טרם ההודאה. תימוכין לכך ניתן למצוא בסעיף 6 לבקשה בה מציין ב"כ המבקש כי ניתנה לו הזדמנות לעיין בחומר הראיות ולאחר העיון בו, המבקש הודה במיוחס לו בשני האישומים, והצדדים הגיעו להסכמה בדבר שליחתו לקבלת תסקיר בטרם הטיעונים לעונש.

די בהצהרה זו כדי ללמד, כי גם אם בבקשת המעצר לא צוינה העובדה בדבר קיומו של מאסר על תנאי חב הפעלה, הרי שכל חומר החקירה הוצג לעיונו של ב"כ המבקש טרם ההודאה.

פסיקת בית המשפט העליון התייחסה לא אחת לנימוקים והשיקולים אשר מצדיקים לאפשר לנאשמים לחזור בהם מהודייתם, אולם חרף הגישה המקלה בעניין זה, בית המשפט שב והדגיש כי השיקולים להיעתר לבקשות מסוג זה מוגבלים למקרים בהם התרשם בית המשפט כי ההודאה שנמסרה מפי הנאשם היתה הודאת שווא וכי הנאשם עומד על חפזו. ברם, כאשר מדובר במהלך טקטי שנועד להשיג תועלת משפטית בלבד, ייטה בית המשפט שלא להיעתר לבקשות מסוג זה (ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, מיום 20.3.14).

בענייננו, המבקש אינו טוען בצורה מפורשת, ואפילו לא בצורה מרומזת, לחפזו בקשר לאישום השני, וכל טענתו היא כי הודאתו בעבירה נשוא האישום השני הופכת את המאסר המותנה לחב הפעלה.

בנוסף לכך, המבקש לא מבהיר די הצורך מדוע הוגשה הבקשה לחזרה מהודאה רק כחצי שנה לאחר ההודאה, ולא במועד קרוב וסמוך למסירתה. גם התנהלות זו יש בה טעם לפגם.

הנה כי כן, המבקש לא עתר בבקשתו או בדיון שהתקיים אתמול לתת לו הזדמנות להוכיח את חפזו, וממילא לא טען לחפזו. ומכאן, ששיקוליו בהגשת הבקשה הם שיקולים טקטיים בלבד שמקורם בחומרת העונש בלבד, ולכך אין לתת יד.

סוף דבר, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא עותק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ה סיוון תש"פ, 17 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

